

1

Саме вуса нагадали мені про те, що я більше не в Англії, — товста сіра багатоніжка, що надійно приховувала верхню губу чоловіка; сільські вуса, ковбойські вуса, мініатюрні вусики бізнесменів. Удома таких вусів не побачиш.

Я не могла відірвати від них очей.

— Мем?

Єдиною людиною з такими вусами, яку я бачила вдома, був містер Нейлор, наш учитель математики. До того ж у його вусах завше було повно крихіток від печива — а ми рахували їх на уроках алгебри.

— Мем?

— Ой. Перепрошую.

Чоловік у формі різким порухом товстого пальця запросив мене пройти вперед. Його погляд не відривався від екрана. Я чекала в кабінці, відчуваючи, як піт від довгої подорожі повільно випаровується з моєї спини. Він підняв руку й поворушив чотирма пухкими пальцями.

Лише через декілька секунд я усвідомила, що так він просить мій паспорт.

— Ім'я.

— Там написано, — відповіла я.

— Ваше ім'я, мем.

— Луїза Елізабет Кларк. — Я зазирнула за його стійку. — Хоча мене ніхто не називає Елізабет. Уже після того,

як мене так назвали, моя мати усвідомила, що це звучати-
ме як Лу Ліззі. А якщо промовити дуже швидко, то взагалі
виходить якась нісенітниця. Хоча мій тато каже, що це досить
підхоже ім'я. Не те щоб я не любила своє ім'я, все ж таки во-
но моє. Я маю на увазі, навіщо вам такі дивачки у країні.
Ха! — Мій голос нервово відскочив від скляної перегородки.

Чоловік вперше поглянув на мене. У нього були міцні
плечі та погляд, під котрим, здавалося, було неможливо по-
ворушитися. Він не усміхався і до того ж дочекався, поки
зникне й моя усмішка.

— Пробачте, — мовила я. — Люди в формі змушують
мене нервуватися.

Я озирнулася й побачила залу паспортного контролю, до-
вжелезну чергу, що, немов змія, звивалася безліч разів, пе-
ретворившись на непроглядне, вируюче море людей.

— Яюсь дивнуvато стояти у тій черзі. Відверто кажучи,
це найдовша черга в моєму житті. Я вже навіть хотіла роз-
почати складання свого списку подарунків на Різдво.

— Покладіть руку на сканер.

— Він завжди такий великий?

— Сканер? — Він насупився.

— Потік людей.

Але він більш не слухав. Він роздивлявся щось на екра-
ні. Я поклала пальці на маленький сенсор. І тоді задзвонив
мій телефон.

Мама: «Ти приземлилася?»

Я вже хотіла написати відповідь вільною рукою, але чо-
ловік сердито подивився на мене.

— Мем, користуватися мобільним телефоном заборонено.

— Це лише моя мама. Вона хоче знати, чи все гаразд. Я прибрала телефон із його поля зору та нишком відправила їй смайлик.

— Мета поїздки?

«Що це?» — миттєво відповіла мама. У телефонному листуванні мама почувається мов риба у воді й тепер робить це швидше, ніж розмовляє. А це вона робить із надсвітловою швидкістю.

«Ти знаєш, що мій телефон не показує ці маленькі малюночки. Це SOS? Луїзо, скажи, що в тебе все гаразд».

— Мета поїздки, мем? Вуса чоловіка нервово сіпнулися.

Він повільно додав:

— Що ви робитимете тут, у Сполучених Штатах?

— У мене тут нова робота.

— А саме?

— Я працюватиму на одну родину в Нью-Йорку. В Центральному парку.

На коротку мить брови чоловіка трохи піднялися догори. Він ще раз перевірів мою адресу, вочевидь, щоб переконатися у моїх словах.

— У чому полягає ваша робота?

— Це трохи складно пояснити. Щось на кшталт оплачуваної компаньйонки.

— *Оплачуваної компаньйонки?*

— Так, щось типу того. Я працювала на цього чоловіка. Я була його компаньйонкою, а також давала йому ліки, гуляла з ним і годувала. Насправді це не так дивно, як воно

звучить, до речі — в нього були паралізовані руки. Ніякого збочення. Насправді моя остання робота скінчилася чимось більшим, бо дуже складно не зблизитися з людьми, котрих доглядаєш, а Вілл — той чоловік — виявився просто чудовою людиною, і ми... Що ж, ми закохались одне в одного.

Промовивши це, я вкотре відчула, як на очі навертаються сльози. Я жваво витерла їх рукою.

— Отже, гадаю, якимось так я і працюватиму. За винятком романтичного аспекту. І годування.

Працівник імміграційної служби мовчки витріщався на мене. Я спробувала усміхнутися.

— Зазвичай я не плачу під час розмов про роботу. Незважаючи на моє дивне ім'я. Ха! Але я кохала його. А він кохав мене. А потім він... Що ж, він вирішив обірвати своє життя. Отже, це щось на кшталт спроби розпочати все знову. — Тепер сльози безупинно та страшенно недоречно котилися з моїх очей. Я не знала, як їх зупинити. Здавалося, уже ніщо не допоможе. — Пробачте. Мабуть, це через різницю в часових поясах. Вдома зараз була б майже друга ночі, правильно? До того ж я більш про нього не говорю. Я маю на увазі, у мене тепер є новий хлопець. І він просто чудовий! Він фельдшер! І сексуальний! Це як виграти в лотерею хлопців, так? Сексуальний фельдшер?

Я почала копирсатися у сумочці в пошуках носової хустинки. Підвівши очі, я побачила, що чоловік простягнув мені коробку з серветками. Я взяла одну.

— Дякую. Отже, у будь-якому разі, мій друг Натан — він із Нової Зеландії — працює тут, і саме він допоміг мені

отримати цю роботу, і я поки що не знаю, що саме робитиму, окрім того, що доглядатиму жінку одного багатія, котра страждає від депресії. Але я вирішила, що цього разу я житиму так, як хотів Вілл, бо до цього я робила все неправильно. Все закінчилося тим, що я влаштувалася на роботу в аеропорту.

Я завмерла.

— Ні — ой — я не кажу, що це погано — працювати в аеропорту! Я впевнена, що імміграційна служба — це дуже важливо. *Дуже* важливо. Але у мене є свій план. Тут я кожного тижня робитиму щось нове, а також завжди казатиму «так».

— Казатимете «так»?

— Погоджуватимуся на все нове. Вілл завжди казав, що я сама позбавляю себе всього нового. Це і є мій план.

Офіцер ще раз продивився мої документи.

— Ви неправильно заповнили розділ з адресою. Мені потрібен поштовий індекс.

Він простягнув мені бланк. Я подивилася номер на роздрукованому папірці й записала його тремтливими пальцями. Я поглянула ліворуч, на чергу, котра ставала дедалі неспокійнішою. На початку сусідньої черги двоє офіцерів опитували китайську родину. Жінка почала сваритися, і їх повели до бокової кімнати. Раптово я відчула себе неймовірно самотньою.

Офіцер нахилився вперед, щоб подивитися на людей, що чекають своєї черги. А тоді просто поставив штамп у паспорті.

— Нехай щастить, Луїзо Кларк, — сказав він.